

Hr. Harboe udtalte, at der i Udvalget havde været forhandlet om, at andre Grundbyrder af lignende Art skulde inddrages under Lovforslaget, men at Udvalget havde frafaldet Ønsket herom. Jeg tilraadede ogsaa Udvalget at frafalde dette Ønske, idet jeg ligesom Hr. Harboe tror, at det er en vanskelig Vej at komme ind paa. Det er muligt, at denne Lov bevirker, at man bliver opmærksom paa, at det maaske vilde være ønskeligt at afløse andre lignende Byrder, og saa kan man jo til den Tid tage Spørgsmaalet op til Løsning ved en speciel Lov; men jeg har været imod, at man ved denne Lejlighed gik ind paa de andre Omraader. Jeg har givet Udvalget et Løfte, dog ikke ganske som der staar i Betænkningen: Jeg har nemlig lovet at tage Sagen under Overvejelse og se, om der findes Afgifter eller Grundbyrder, som man maatte ønske afløst, og jeg er villig til, naar man har undersøgt dette Spørgsmaal, at fremsætte et Lovforslag derom.

De Ændringer, som jeg kan tiltræde, findes under Nr. 2, 4 og 5. Derimod kan jeg ikke tiltræde dem, som jeg betragter som Realitetsændringer, nemlig Nr. 1 og 3. Imidlertid kan jeg dog, naar Rigsdagen ønsker, at Lovforslaget skal have den Form, modtage dem. Mit Standpunkt er ikke begrundet i, at jeg i og for sig er Modstander af disse Ændringsforslag, men jeg mener som sagt, ikke, at man, naar man har vedtaget en Lov den 20. Marts i Aar, saa allerede i September eller i Juli — for man kunde godt have gjort det da — skal foretage videre Realitetsændringer.

Det ærede Medlem fra Ærøskøbings (Sporon-Fiedler) Udtalelser skal jeg ikke komme ind paa, thi de drejer sig om den allerede vedtagne Lov. Den Debat var vi jo inde paa, da Loven i sin Tid var til Behandling.

Der er blevet stillet et Spørgsmaal af den ærede Ordfører (Mads Larsen) og af Hr. Hegelund-Lange, et Spørgsmaal, som jeg gerne vil besvare. Det angaar Afløsning af Arvefæsteafgiften for Statshusmændenes Vedkommende. Disse er efter min Mening stillede akkurat ligesom andre Arvefæsteafgiftsydere. Noget andet er det, dersom man ønsker, at de af Staten skal kunne faa Tillægslaen til at udbetale Afgiften med. Dette Spørgsmaal maa tages op til Løsning med Rigsdagens Billigelse; dertil har Administrationen nemlig ingen Bemyndigelse. Hr. Hegelund-Lange oplyste, at en Statshusmand har spurgt, om han kunde faa Tillægslaen, og det ærede Medlem fandt, at Ministerens Svar var ikke videre hensynsfuldt. Jeg

synes, at det er ganske rigtigt svaret, at Ministeren ikke har nogen Bemyndigelse til at yde Tillægslaen til Afløsning af Afgiften. Men de Bestemmelser, der findes i Loven af 1904 og den tidligere Lov, kan efter min Mening ikke forhindre, at de paagældende Afgiftsydere paa samme Maade som alle andre tager et Førsteprioritets-Laen svarende til Afgiften, kapitaliseret med 25.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig og til Slutning blot gentage, at jeg ikke kan anbefale de nævnte Ændringer, men dog kan modtage dem, hvis man bliver enig om, at Lovforslaget skal have den Form.

Hegelund-Lange: Jeg angreb ikke det ærede Medlem fra Ærøskøbing (Sporon-Fiedler), fordi han i al Almindelighed en Gang har svaret: Stemmer ikke til et Lovforslag; men jeg gjorde ham opmærksom paa, atnaar man gentog den fra det konservative Folkepartis Side tidligere fremsatte Paastand om, at dette Forslag er stridende mod Grundloven, undrer det mig, at Konsekvensen kan blive saa spagfærdig som et: Stemmer ikke.

Den højtærede Minister beklagede sig til en vis Grad over, at der efter saa kort Tids Forløb foreslaas indført Realitetsændringer. Herved sigtede han blandt andet til, at Yderne faar en vis Respit med Betalingen, indtil 2 Aar. Jeg tror imidlertid, det er fuldt forsvarligt; thi siden Loven af 20. Marts blev vedtaget, er der fremkommet nye Oplysninger, nye Erfaringer og Momenter, der motiverer denne Ændring. Der er ikke fra eet, men fra mangfoldige Steder, ogsaa til mig personlig, givet Meddelelse om, at hvis Afløsningen skulde finde Sted i Henhold til den gældende Lov til 1. Januar 1919 — og næsten alle Ydere har opsagt til det Tidspunkt —, saa vilde det betyde, at umaadelig store Beløb skulde skaffes til Veje med kort Varsel af Pengeinstitutterne, og det har allerede — det har jeg faaet Meddelelse om — adskillige Steder voldet Betæneligheder og Vanskeligheder. Disse Vanskeligheder har vi derfor i Udvalget villet overvinde, ikke blot til Fordel for Yderne, men sandelig til Fordel for hele Pengemarkedet og dermed til Fordel for hele Samfundet. Og vi kan ikke indrømme, at vi gør Nyderne nogen Uret ved at tvinge dem til at lade Pengene blive staaende i kort Tid til en Rente af 4½ pCt. i fast Bjendom.

Ordføreren (Mads Larsen): Jeg skal ligesom de foregaaende Talere undlade at